"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ମୁଁ ଶରୀର ନୁହେଁ, ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ପାଠ, ଏହି ପାଠ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାର ଶୈଳୀ କ'ଣ ? କେଉଁ ବିଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଜ୍ଞାନର କଥା ସବୁ ବହୁତ ଖୁସିର ସହିତ ଶୁଣାଅ, ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚା କର, ଜ୍ଞାନକୁ ମନନ ଚିନ୍ତନ କର ତାହାପରେ କାହାକୁ ଶୁଣାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୁଣୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଲାଗିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ବା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସ । କାରଣ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ସବୁ କଥାର ପ୍ରଭାବ ଆତ୍ମା ଉପରେ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପତିତ କୁହାଯାଉଛି । ଯଦି ପତିତ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଜୀବାତ୍ମା ହିଁ ହୋଇଥିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ଶରୀର ସହିତ ରହିଥିବ । ପ୍ରଥମ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମା, ହୋଇ ବସ । ନିଜକୁ ଶରୀର ନୁହେଁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବସ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ପରିଚାଳିତ କରୁଛି । ବାରମ୍ବାର ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ମନେ ପଡିବେ । ଯଦି ଦେହ ମନେ ପଡିଲା ତେବେ ଦେହର ପିତା ମନେ ପଡିବେ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷା । ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଓ ଶରୀର ବିନାଶୀ । "ମୁଁ ଆତ୍ମା" ଏହି ପ୍ରଥମ ଶବ୍ଦକୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଶରୀର ନୁହେଁ, ମୁଁ ଆତ୍ମା । ଏହି ପାଠ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବରୁ କେହି ହେଲେ ଏହି ପାଠ ପଢାଇନଥିଲେ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରାଇ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ । ପ୍ରଥମ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମା, ତୁମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ଯଦି କେହି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତୁମକୁ ଦିନର ଆରାମ ସମୟରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଦରକାର । କିଏ କ'ଣ କ'ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ଏବଂ ଆମେ କ'ଣ ବୁଝାଇଲୁ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏକଥାକୁ ସେହିଭଳି ନୁହେଁ ଏହିଭଳି ବୁଝାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ବୁଝାଇବାର ଶୈଳୀ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ସମାନ ହୋଇନଥାଏ । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛ ନା ଦେହ ? ଦୁଇଜଣ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛନ୍ତି । ଯିଏବି ଦେହଧାରୀ ମଣିଷଙ୍କର ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ପାରଲୌକିକ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି, ସେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେ ଏକାଧାରାରେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ପକ୍କା କରିନେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଯଦି କାହାକୁ ବୁଝାଉଛ ସେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଦରକାର । ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟରେ ସମୟ ମିଳୁଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପରେ ନିଦର ନିଶା ଲାଗିଯାଉ । ଯିଏ ଅଧିକ ଭୋଜନ କରିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିଦ୍ରା ବା ଆଳସ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ଦିନବେଳେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଦରକାର ଯେ— ଅମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ଏହି ଉତ୍ତର ଦେଲି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ତ ପଚାରିବେ । ତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ଆସିଲା! ଉତ୍ତରରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ । ନଚେତ୍ ପୁଣି ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବସିବା ଦରକାର । ଏପରି ନୁହେଁ ଭୋଜନ ପରେ ତୁରନ୍ତ ନିଦ ଆସିଗଲା । ଦେବତାମାନେ ସ୍ୱଳ୍ପାହାର କରିଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା, ତେଣୁ କୁହାଯାଏ ଖୁସି ଭଳି ଖୋରାକ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାରେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିଥାଏ । ଖୁସି ମିଳିଲେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି କାରଣ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମହଲ ଆଦି ସବୁ କିଛି ରହିଛି । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁସି ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ । ଖୁସି ରହୁଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ସ୍ୱଳ୍ପ ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ କାଇଦା ଅଟେ, ଅଧିକ ଭୋଜନ କଲେ ଅଧିକ ନିଦ ଲାଗିବ, ନିଦର ନିଶା ରହିଲେ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ବି ବୁଝାଇବେ ତେବେ ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ । ଏହି ଜ୍ଞାନର କଥାକୁ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସହଜ ହେବ ।

ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଅନେକ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି— ଏ ବିଷୟରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ନଚେତ୍ ରଥ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥର ଗାୟନ ରହିଛି । ରଥ ମାଧ୍ୟମରେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି ଏ ବିଷୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ରଥ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଦରକାର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ତାଙ୍କର ରଥ ହୋଇ ପାରିବବେ ନାହିଁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା

ବୁଝାଇବେ । ଉପରେ ଥାଇ ତ କହିବେ ନାହିଁ ନା । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯିଏ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଯେ ମୁଁ ଶୁଣାଉଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ରଥର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଭାଗୀରଥ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଭାଗୀରଥ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ରାଜକୁମାର ରୂପରେ ହେବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି— ଏହା ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା କଥା ନୁହେଁ । ହିଁ ଏକଥା ଠିକ୍ ଯେ— ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ହୋଇଥିବା କଳସ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସିଏ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅମୃତ ପିଆଇଲେ ତା'ପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲିଲା । ପରନ୍ତୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେ ତ ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକଥାକୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଇବା ଜରୁରୀ ଅଟେ । ବୁଝାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଦେବତା ପଦ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ! ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସତେଜ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ଲଙ୍ଗର ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି ତାହା ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ପିତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସାକାର ପିତା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ତ ବୁଝାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏଭଳି ଯେ ଆକର୍ଷଣ କରି ଆବର୍ଜନା ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଯାଉଛି । ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି-- ପିଲାମାନେ, ତୁମେ କାମଚିତା ଉପରେ ବସି କବରସ୍ଥାନକୁ ଆସିଯାଇଛ । ପୁଣି ଏହିଠାରେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପରିସ୍ଥାନ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରିସ୍ଥାନ ରହୁଛି, ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଶ୍ମଶାନଘାଟ ଚାଲୁଛି । ଏବେ ସମସ୍ତେ କବର ମଧ୍ୟକୁ ଯିବେ । ତୁମେ ସିଢ଼ି ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ରାଜ୍ୟ, ଏହାର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହି ଧରାରେ ଏବେ କବରସ୍ଥାନ ଅଛି । ପୁଣି ଏହି ଧରିତ୍ରୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଲୌହଯୁଗରୁ ପୁଣି ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗ ହେବ, ପୁଣି ପରେ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହେବ । ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ମଧ୍ୟ କଳା କମ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ତା'ର ମଧ୍ୟ ଉପଦ୍ରବ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛ । ଯଦି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ କଉଡି ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି ନା— ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ.... । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନଥିଲ, କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଆସି ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳୁଛି ପୁଣି କଉଡି ତୁଲ୍ୟ କାହିଁକି ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ବହୁତ କାଳ ଅଲଗା ରହିଲେ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିବା ସମୟର ମିଳନର କୌଣସି ଫାଇଦା ହୋଇନଥାଏ । ତାହା ତ କେବଳ ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାନ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ପିତା ଯାହାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ, ସିଏ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣୁଛ ଏବଂ କହୁଛ— ବାବା, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ, ସନ୍ତାନମାନେ । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ କହିବେ ନା— ହେ ପିଲାମାନେ ଆସ ମୁଁ ତୁମକୁ ଟୋଲୀ ଖୁଆଇବି । ସମସ୍ତେ ତୁରନ୍ତ ଦୌଡିବେ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଆସ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ କରିବି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତେ ଦୌଡିବେ । ଡାକିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ— ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି, ପବିତ୍ର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତୁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ତେବେ ମାନିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ହିଁ ଡାକିଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ଆସୁଛି ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଡାକିଲ, ତେଣୁ ଏବେ ମୁଁ ଆସିଲି । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ତ କୁହାଯିବ ନା । ଗଙ୍ଗାଜଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଆସିଛ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛ କିନ୍ତୁ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ପିଲାମାନେ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ସେତିକି ଉଲ୍ଲାସର ସହ ବାହାରିବା ଦରକାର-- ହେ ବାବା, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ଉଲ୍ଲାସରେ ବାହାରୁ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କୁହାଯିବ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅବିନାଶୀ ବାଦଶାହୀ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବ । ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତାଙ୍କ ସହିତ କେତେ ସ୍ନେହର ଭାବ ବିନିମୟ କରିବା ଦରକାର । ବାବା ତୁମର ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ଆଗ ପଛ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ପିତା ଦୟା କର, ମୁକ୍ତ କର, ଆମେ ସମସ୍ତେ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରେ ଅଛୁ । ଆପଣ ଆମର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ହୁଅନ୍ତୁ । ତେଣୁ ବାବା ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି— ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା, ହେ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଆମକୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାନ୍ତୁ । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇଚାଲନ୍ତୁ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ବାବା ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ, ଏଠାରେ ତ କୋଟି କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବିନାଶ ହୋଇଥିବ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି— ବିଜ୍ଞାନ ଗର୍ବୀ, ବୁଦ୍ଧିରେ କେତେ ଉପାୟ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଯାଦବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ପୁଣି ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏବେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ଇତିହାସ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ ।

ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେଣୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତୁମର ପିଲାଛୁଆ ତ କେହି ଜିବିତ ରହିବେ ନାହିଁ । ନା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ ନା ବିବାହ ଆଦି କରିବେ । ବହୁତ ସମୟ ଗଲାଣି ଆଉ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଅଳ୍ପ ସମୟର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରହିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଏଭଳି କୁହାଯାଉନଥିଲା, ଏବେ ସମୟ ବହୁତ କମ୍ । ପ୍ରଥମରୁ ଯେଉଁମାନେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଯାଇଛନ୍ତି, ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବେ । ତେବେ ଜଣାପଡିଯାଇଥାଏ ଯେ— ଯେପରି ଏହି ପରିବାରରୁ ଦୂରେଇଯାଇଥିବା ସନ୍ତାନ । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବ୍ୟତୀତ ମଜା ଆସିବ ନାହିଁ । ମାଆ ବାପାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଥାଆନ୍ତି ଆମେ ସେଠାକୁ ଯିବା । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଏବଂ ବୁଝିବାର କଥା । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଲଢେଇର ପ୍ରସ୍ତୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛ । ଲଢେଇର ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରରେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଅଧାଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଯାଉଛି । ଏରୋପ୍ଲେନ ଆଦି କିପରି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଘରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯିବ । ଏହିଭଳି ଜିନିଷ ସବୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ହସପିଟାଲ ଆଦି ତ ରହିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଇଙ୍ଗୀତ ମିଳୁଛି । ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ଅଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏପରି ନହେଉ ଯାହାକି ରୋଗରେ ପଡି ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହେବ କାରଣ ମରିବାକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଡିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ରାମ ଯାଇଛନ୍ତି- ରାବଣ ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମରିଛି । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଆୟୁଷକୁ ବଢାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଆୟୁଷ ନିଶ୍ଚିତ ବଢିବ । ସେମାନେ ଖୁସି ଖୁସିରେ ନିଜର ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବେ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ(ହଠଯୋଗୀ)ମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି, ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଯିବା ପାଇଁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମକୁ କେହି ଯାଇନଥା'ନ୍ତି ନା ପାପ ନାଶ ହୋଇଥାଏ । ପୁନର୍ବାର ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଥାଆନ୍ତି । ପାପ ନାଶ ହେବାର ଉପାୟ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ରାଜଧାନୀ ହେଉଛି ତାହା ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଭଳି ଭାଷଣ ଦିଅ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ରୂପେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ । ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ତଥା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀଙ୍କର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟ ବିବାହ ହୋଇନଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିପରି ଅଧୋଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି, କାମାଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଡର ମଧ୍ୟ ରହୁଛି ଯେ ଯଦି ଥରେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲୁ ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ପାଣିରେ ବୋହିଯିବ । କାମ ବିକାରଠାରୁ ପରାଜୟ ହେଲେ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୋଜଗାର! ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଅଛି କି ଅଲ୍କ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବୋମା ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ-- ଏ ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ କେହି ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଆମେ ତିଆରି କରୁଛୁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନର ଚର୍ଚ୍ଚା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆଳସ୍ୟ-ଅବହେଳା ପଣିଆକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବଡ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନମାନେ କଉଡିରୁ ହୀରା ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛୁ ।

ବରଦାନ:- ମନ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତି ରୂପୀ ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥିବା ତପସ୍ୱୀମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ । ତପସ୍ୱୀମାନେ ସର୍ବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ଆସନ ଉପରେ ବସି ତପସ୍ୟା କରିଥାଆନ୍ତି । ତୁମ ଭଳି ତପସ୍ୱୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆସନ ହେଉଛି— ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ସ୍ଥିତି, ଫରିସ୍ତା ସ୍ଥିତି..... ଏହିସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହେବା । ସ୍ଥୂଳ ଆସନ ଉପରେ ତ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ବିରାଜମାନ କରିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏହି ସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆସନ ଉପରେ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବିରାଜମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିତ କରାଉଛ । ସେହି ହଠଯୋଗୀ ତପସ୍ୱୀମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ ଉପରେ ଛିଡା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏକରସ ସ୍ଥିତିରେ ଏକାଗ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ହେଲା ହଠଯୋଗ ଏବଂ ତୁମର ହେଲା ସହଜଯୋଗ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ନେହର ସାଗର ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରେମରେ ଭରପୁର ଗଙ୍ଗା ହୋଇ ରୁହ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***